

Να αντισταθούμε στον ιό του φόβου και της υποταγής

Να διαδώσουμε τον ιό της αντίστασης και της αλληλεγγύης

Κυβερνώντες, αντιπολιτευόμενοι, επιχειρηματίες, δημοσιογράφοι, περσόνες του θεάματος, ιατρικό κατεστημένο και διάφοροι άλλοι κήρυκες, μας καλούν εδώ και δύο μήνες «να αντιμετωπίσουμε όλοι μαζί τον κορονοϊό», επιβάλλοντας καραντίνα, πάντα «για το καλό μας». Μια πραγματική πανδημία απαγορεύσεων, εκμετάλλευσης και αποκλεισμών. Όπως έκαναν και στο πρόσφατο παρελθόν όταν μας καλούσαν «να ξεπεράσουμε όλοι μαζί την οικονομική κρίση», τη στιγμή που κάποιοι/ες απολύονταν και περικόπτονταν οι μισθοί και οι συντάξεις τους ενώ άλλοι/ες συνέχιζαν να πλουτίζουν. Το σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης που προκαλεί και εξαπλώνει τις κρίσεις είναι το ίδιο που τις διαχειρίζεται επιβάλλοντας ολοκληρωτικά «έκτακτα μέτρα αντιμετώπισης». Από τη «νόσο» του κρατικού-δημοσιονομικού χρέους ως την πανδημία της COVID-19 τα μέτρα έρχονται με την πρόθεση να μείνουν.

«Μάστιγες» την εποχή του καπιταλισμού

Προσπερνώντας την αστειότητα των θεωριών συνωμοσίας που κατακλύζουν το ίντερνετ από τους απανταχού ψεκασμένους, θρησκόληπτους, πατριδόληπτους και επιχειρούν να αποπροσανατολίσουν, αυτός που ευθύνεται για την πρόκληση και διασπορά της λοίμωξης του κορονοϊού είναι ο καπιταλισμός. Με το σύγχρονο βιομηχανοποιημένο αγροκτηνοτροφικό του σύστημα παραγωγής της τροφής (στα μαζικά εκτροφεία-σφαγεία πουλερικών, χοίρων, βοοειδών), με τα πυκνά πλανητικά δίκτυα κυκλοφορίας κεφαλαίων, εμπορευμάτων και ανθρώπων, με τη συγκέντρωση μεγάλου μέρους του παγκόσμιου πληθυσμού σε πόλεις σε συνδυασμό με τις συνθήκες καθημερινής ζωής και εργασίας. Όπως ευθύνεται για κάθε είδους ρύπανση, για την κλιματική αλλαγή, για τη λεηλασία του υπεδάφους, των βουνών, των δασών, των ποταμών, των θαλασσών. Δεν είναι τυχαίες οι διαδοχικές επιδημίες ιογενών λοιμώξεων που εκδηλώθηκαν και εξαπλώθηκαν γι' αυτούς τους λόγους τα προηγούμενα χρόνια: από τον κορονοϊό του 2003 (SARS-CoV) και τον επόμενο (MERS-CoV) μέχρι τη «γρίπη των πτηνών», τη «γρίπη των χοίρων» και τον Έμπολα.

Η ιατρική και τα κρατικά συστήματα υγείας μπορεί να εμφανίζονται ως σωτήρες αλλά στην πραγματικότητα αποτελούν βασικό κομμάτι του «προβλήματος». Αφενός, γιατί επικεντρώνουν κυρίως στην αντιμετώπιση των συμπτωμάτων μιας ασθένειας και όχι στις δομικές αιτίες που την προκαλούν (κάτι που υποδεικνύεται και από τις φαρμακοβιομηχανίες για να θησαυρίζουν με τις έρευνες, τα εμβόλια, τις αγωγές και τις πατέντες τους). Αφετέρου, γιατί επιδίδονται στο κυνήγι των καμπυλών (κρουσμάτων ή θανάτων), όχι για την αντιμετώπιση του ιού αλλά για την «αντοχή» ενός απαξιωμένου, συρρικνωμένου και ξεχαρβαλωμένου δημόσιου συστήματος υγείας, ειδικά στη νεοφιλελεύθερη φάση του καπιταλισμού των τελευταίων δεκαετιών. Αυτό που επιδιώκουν είναι μια στατιστική πληθυσμιακή διαχείριση χαμηλών δεικτών κρουσμάτων, νοσούντων και αποθανόντων, που θα επιβεβαιώνει τον διαφημιζόμενο ρόλο του κράτους ως προστάτη της κοινωνίας.

Πότε ακριβώς αποδεχτήκαμε να σταματήσουμε να ζούμε

μπροστά στο ενδεχόμενο να αρρωστήσουμε;

Η κήρυξη «κατάστασης έκτακτης ανάγκης» είναι μια γνώριμη και πετυχημένη συνταγή. Δεν ξεχνάμε τις επιδημίες ελέγχου και καταστολής πριν τον κορονοϊό, όπως τη δολοφονική δράση του ελληνικού στρατού και της αστυνομίας στον Έβρο καθώς και του λιμενικού στο Αιγαίο, την εμφάνιση στρατιωτικών μονάδων στους δρόμους ευρωπαϊκών πόλεων για την αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας», την άγρια καταστολή των διαδηλώσεων στην εποχή των μνημονίων κοινωνικής υποδούλωσης και ταξικής λεηλασίας.

Οι πολεμικές ιαχές ενάντια σε έναν «αόρατο εχθρό» βουίζουν στα κεφάλια μας και μας καλούν ξανά σε συστράτευση με τους καταπιεστές μας για την αυτοπειθάρχησή μας στα διατάγματα και τις απαγορεύσεις. Μας λένε να «μείνουμε σπίτι», να μπούμε σε καραντίνα, να απομονωθούμε, να αποφύγουμε κάθε κοινωνική συναναστροφή, να παρακολουθούμε τα καθημερινά κρατικά διαγγέλματα ειδικών επιστημόνων και υπουργών. Μας έχουν ορίσει 6 βασικές ανάγκες για τις οποίες επιτρέπεται ολιγόωρος «προαυλισμός». Όλες οι υπόλοιπες χαρακτηρίστηκαν περιττές! Μας στερούν τους δρόμους, τις πλατείες, τα πάρκα, ως πεδίο κοινωνικής συναναστροφής αλλά και «συναθροίσεων», εκεί που εκδηλώθηκαν τα τελευταία χρόνια όλα τα μεγάλα κινήματα, αγώνες και εξεγέρσεις στον πλανήτη όπως και στον ελλαδικό χώρο. Οι κοινωνικές σχέσεις ψηφιοποιημένες και έγκλειστες στα σπίτια. Πραγματική πανδημία ολοκληρωτισμού.

Ο παραπλανητικός χαρακτήρας της κρατικής και επιστημονικής προπαγάνδας περί «αναγκαιότητας» της καραντίνας για την προστασία όσων κατατάσσονται στις λεγόμενες «ευπαθείς ομάδες» (ηλικιωμένοι/ες, άνθρωποι με «υποκείμενα νοσήματα») αποτυπώνεται ξεκάθαρα στην εξαίρεση μιας σειράς στιγματισμένων και αποκλεισμένων κοινωνικών ομάδων. Οι άστεγοι/ες και οι τοξικοεξαρτημένες/οι σε καθεστώς απαγόρευσης κυκλοφορίας απαγορεύεται να υπάρ-

χουν. Το κάλεσμα «μένουμε σπίτι» εγκλωβίζει και βυθίζει ακόμα περισσότερο στην πατριαρχική βία της οικογένειας τις γυναίκες και όσες/ους δεν αντιστοιχίζονται στα κυρίαρχα αρρενωπά πρότυπα. Το «δεν συνωστιζόμαστε» προφανώς δεν ισχύει για τις φυλακές και τα κέντρα κράτησης ή ομηρίας μεταναστ(ρι)ών που ασφυκτιούν στοιβαγμένοι/ες σε συνθήκες εγκλεισμού. Ο ρατσισμός δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από τις δακρύβρεχτες δηλώσεις Τσιόδρα για «αλληλεγγύη» όταν σπεύδουν να θέσουν κέντρα μεταναστ(ρι)ών και οικισμούς Ρομά σε αυστηρή γκετοποίηση-καραντίνα με τα πρώτα κρούσματα. Ωστόσο, η ζήτηση για μετανάστες σε αγροτικές εργασίες στον ελλαδικό χώρο και στην υπόλοιπη ευρώπη δεν υπολογίζει τους κατά τα άλλα «καθολικούς κανόνες υγιεινής». Πραγματική πανδημία εξαίρεσης και αποκλεισμών.

Την ίδια στιγμή, αρκετές/οι απολυθήκαμε, άλλοι/ες έχουμε υποστεί αναστολή σύμβασης, εκ περιτροπής εργασία ή τηλεργασία ενώ όσες και όσοι εργαζόμαστε σε αλυσίδες τροφίμων, εταιρείες *courier*, νοσοκομεία, εργοστάσια, τηλεφωνικά κέντρα, ηλεκτρονικό εμπόριο, παραμένουμε «συνωστισμένοι/ες» στα εργασιακά κάτεργα, αντιμετωπίζοντας εξοντωτικά ωράρια και ρυθμούς εργασίας. Τα παράσημα πολέμου για τους «ήρωες της πρώτης γραμμής» επιχειρούν να κανονικοποιήσουν την ομηρία μας από τα αφεντικά. Άλλωστε, αν το καλοσκεφτούμε, το επίδομα των 800 ευρώ για 45 μέρες (δηλαδή κατώτερο του βασικού μισθού) είναι επιδότηση των επιχειρήσεων και όχι των εργαζομένων. Για τη διατήρηση χωρίς μισθολογικό και ασφαλιστικό κόστος για τις επιχειρήσεις του απαραίτητου ανθρώπινου δυναμικού για την περιβόητη «επανεκκίνηση» της οικονομίας. Πραγματική πανδημία εκμετάλλευσης.

Μας αντιμετωπίζουν σαν υπηκόους (άρα και σαν ηλίθιους) με την έννοια της «υπευθυνότητας» και της «ατομικής ευθύνης» να μεταφράζονται ως υπακοή στις διαταγές και τις απαγορεύσεις και όχι ως συνειδητή στάση ανθρώπων που έχουν κριτική σκέψη, ενσυναίσθηση, κατανόηση και αξιολόγηση των δεδομένων για τη λήψη των κατάλληλων αποφάσεων και επιλογών. Μας ενσταλάζουν τον φόβο απέναντι στους άλλους και την ενοχή ότι είμαστε περιφερόμενοι/ες δυνάμει δολοφόνοι, με σκοπό την αυτοπειθάρχησή μας. Από το «μαζί τα φάγαμε» περάσαμε στην «ατομική ευθύνη» απέναντι στον κορονοϊό. Στην υπόδειξη ότι είμαστε απειλούμενοι/ες αλλά και απειλητικοί/ες, γι' αυτό θα πρέπει να ανταποκρινόμαστε οικειοθελώς στην κοινωνική απόσταση-αποστασιοποίηση και τον αυτοπεριορισμό μας. Διαφορετικά, πρόστιμα για τους παραβάτες, σκληρότερα απαγορευτικά μέτρα για όλες/όλους. Η επιβολή καραντίνας, η απροσδιόριστη διάρκεια συνέχεις της, η ελαστικοποίηση ή σκλήρυνσή της με αυξομείωση των απαγορεύσεων «σύμφωνα με τις εξελίξεις» είναι το σημείο που αναδεικνύει ότι το κράτος-προστάτης δεν είναι τίποτε άλλο από κράτος-χωροφύλακας.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας Η συλλογική αντίσταση η δύναμή μας

Το κράτος λοιπόν μαζί με τα αφεντικά στρώνουν τον δρόμο για νέα δεδομένα στις σχέσεις καταπίεσης και εκμετάλλευσης με το πρόσχημα της πανδημίας. Τα μέτρα έκτακτης ανάγκης δεν ήρθαν για να φύγουν αλλά για να ενσωματωθούν ως η νέα «αναπόφευκτη πραγματικότητα». Ήδη τα κυβερνητικά χείλη μιλούν για σταδιακή άρση των μέτρων και επαναφορά τους όποτε αυτό κριθεί σκόπιμο, δείχνοντας πως η τωρινή «εξαίρεση» επιθυμούν να γίνει ο κανόνας: εκ περιτροπής εργασία κατ' επιλογή των αφεντικών, ακόμα μεγαλύτερη ευελιξία στις απολύσεις, τηλεργασία και νέες μορφές ελαστικοποίησης της εργασίας, απαγόρευση των συναθροίσεων με την επίκληση της πιθανότητας νέας αύξησης των κρουσμάτων, εντατική επιτήρηση των δημόσιων χώρων, επανομηματοδότηση της έννοιας της «υπευθυνότητας», «κοινωνική αποστασιοποίηση» ως η νέα μορφή «υγιούς συναναστροφής», μιας «νέας κοινωνικότητας» όπως είπε κι ο πρωθυπουργός.

Το κράτος με τα επιστημονικά του επιτελεία, τα δημοσιογραφικά του φερέφωνα και διάφορες διασημότητες της βιομηχανίας του θεάματος (ηθοποιοί, τραγουδιστές κ.α.) μας λένε ότι έχουμε πόλεμο με έναν «αόρατο εχθρό» γι' αυτό χρειαζόμαστε «ικανούς στρατηγούς» για να διεξάγουν τη μάχη (ντύθηκε στα χακί κι ο Χαρδάλιας). Όμως, ο εχθρός είναι ορατός και μας ρημάζει τη ζωή με ή χωρίς κορονοϊό: τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά, οι τράπεζες και τα υπουργεία, οι στρατοί και οι αστυνομίες, τα ΜΜΕ, οι ρατσιστές, οι σεξιστές, οι εθνικόφρονες, οι φασίστες. Η πανδημία είναι μία: ο καπιταλισμός, το κράτος και η πατριαρχία.

Δεν σιωπούμε απέναντι στον πλουραλιστικό μονόλογο της εξουσίας και στην προσπάθεια επιβολής μιας κοινωνικής σιγής νεκροταφείου. Δεν αποδεχόμαστε την απαγόρευση των κοινωνικών συναναστροφών ούτε των συναθροίσεων (παρεμβάσεις, συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, απεργίες). Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες στο πλευρό των εργαζομένων, των απολυμένων, εκείνων που δυσκολεύονται να τα φέρουν βόλτα, των κρατούμενων σε φυλακές, ψυχιατρεία, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστ(ρι)ών, των προσώπων που βιώνουν κακοποίηση, των άστεγων που δεν έχουν να «μείνουν σπίτι», κάθε στιγμισμένης και περιθωριοποιημένης κοινωνικής ομάδας. Προτάσσουμε αυτοοργανωμένες κοινότητες αλληλοβοήθειας και αγώνα σε κάθε γειτονιά.